

2017

č. 6

49. Nižborský táborák 2017

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 5. července v 17:00 pod stromy zahradní restaurace vedle Dejvického nádraží.

Zápis

Sešli jsme se v sestavě: **Jakub, Yško, Reyp, Kačka, Mahu, Golfík, Pulec, Pegas, Bobánek, Bob, Job, Pacík, Zub, Petr, Kost'a, Zbyněk, Foki, Přemík, Chingo**

Omluvenky

Cancidlo a Pirilík pracovní zaneprázdnění.

Schůzka v krásném prostředí zahrady u **Jakuba** v Dobřichovicích se soustředila, jako obvykle, na jídlo a pití. **Jakub** s **Asuntou** připravili opět neuvěřitelnou hostinu s grilovaným masem, špekáčky, pečenými bramborami, salátem, vínem a skotskou. **Kačka** přinesl červené víno a zejména **Golfík** přinesl karton Švýcarského bílého a mnoholeté whisky Glenfiddich. Asi přinesli něco i někteří další. A k jídlu se mluvilo v kroužcích o všem možném. Například o odtoku NaCl z kontinentů do oceánu a o podnikatelských „ups and downs“ **Golfíka**. Dále na popud zvědavého **Mahu** o kambriu, siluru, ordoviku a devonu v okolí Dobřichovic s výsledkem, že to naši geologové **Pacík a Job** nevědí, ale po konzultaci s geologickou mapou jsme zjistili, že jsme debužirovali na pískovcích, drobech a břidlicích středního ordoviku (stáří kolem 460 milionů let). Tyto vrstvy se táhnou v pruhu přes **Chingovy** rezidence v Lipencích až na Letnou, takže se ty vrstvy nazývají Letenské.

Pulec zatím v přípravě detektivky moc nepokročil, ale dobrá zpráva je, že o tom přemýšlí. **Cancidlo** vzkázal, abychom se přihlásili, kdo chceme jet 28. června Sázavu z Týnce do Pikovic. Bohužel různé choroby a jiné důvody naši chtivost značně redukuje. Takže se na schůzce přihlásili pouze: **Pacík, Jakub s Asuntou, Yško, Bobánek, Job a Přemík**. **Petr** slíbil, že se zeptá **Kláry** a možnost je, že by jeli oba. **Chingo** se ptal, jestli bychom ho nesvezli. No a **Přemík** se ptal, jestli by mohl na plavbu pozvat **Mariannu** z Brna. Tuto informaci předáme **Cancidlovi**, aby mohl objednat loď a vydal přesné instrukce, v kolik hodin se sejdeme na břehu Sázavy v Týnci.

Zde je výběr z mnoha fotografií **Přemíka, Kačky a Mahua**:

Už se to nese!!!

Na těchto fotografiích je pozoruhodná chtivost, která se v našich pohledech zračí.

Golfík se přijel ze Švýcarska pořádně najíst

Ale také jsme se kulturně bavili

Zatímco my jsme se bavili a jedli, **Petr** se kochal hrůzami válek.

Na této schůzce byl právem dekorován **Asuntou**, kdo jiný než...

You are my sunshine

Když jsme „sežrali“ kotlety a pečené brambory, tak jsme se vrhli na buřty

Fotografové v akci: **Mahu...**

...Přemík

...Kačka

Kromě kulinárních zážitků nás **Jakub** počastoval i zážitky kulturními ve formě několika oldies a parafrází na Rychlé Šípy po padesáti letech.

Mahu fotografoval i prostředí naší schůzky:

A nakonec pohled do údolí Berounky

49. Nižborský táborák

Sešlo se nás tento ročník více než obvykle. Snad proto, že **Adámek** slavila padesátiny a připravila velkou hostinu ... Takže jsme od 5:00 do 7:30 zase jedli. Ovšem pili jsme tradičně mošt a ne škodlivý alkohol. Tentokrát se účastnila i **Miri a Peli** za kapitanát. Bohužel, klukovský malý oddíl zastoupen nebyl. Zato byli přítomni zástupci mnoha generací od Prvostředečnicků a Memoriálních až po Pětkaře z devítky a Orbisu. Po nástupu a vztyčení vlajek jsme se přesunuli k **Bratřkovu** menhiru. Zde měl **Reyp** krátký proslov o tradici a významu Nižborského táboráku. Pak jsme už šli k připravené pagodě. **Adámek** úspěšně oheň podpálila, přesto, že dřevo během večera trochu navlhlo. Jako obvykle, **Reyp** táborák zahájil a inicioval debatu o významu, historii a budoucnosti toho pětkařského setkávání. Mezi oddílovými písničkami jsme mluvili o tom, jestli a jak přilákat malé oddíly, aby se účastnily příštího padesátého setkání. Jak z debaty vyplynulo, není to tak jednoduché, protože oddílový program v červnu je plně obsazen dvěma vodami a přípravou na tábor.

Na kytary hráli **Pešek, Hojta a Trumšaj**. Zpívali jsme s chutí a rozešli jsme se po desáté hodině.

Bobánek konstatoval, že toto krásné údolí, bez elektrických drátů, chat a jiných civilizačních prvků, tak blízko u Prahy, je skoro zázrak.

Druhý den zrozeslal **Luděk** své myšlenky o budoucnosti tohoto setkávání. Ty vyplynuly z naší debaty u ohně:

Po návratu z Nižborského táboráku jsem se zamyslel nad tím, co nastolil **Reyp**.

Jak jsem řekl už tam, zatím si nemyslím, že by bylo v dohledné době reálné, aby na Nižbor začaly s chutí jezdit malé oddíly. (V první řadě by dost možná bylo potřeba, aby **Peli** vyměnila **Trumšaje** za **Sakuse**, že aby se sesynchronizovala motivace něco zásadního pro malé oddíly vymyslet... Nelze ale vyloučit, že se k ničemu takovému neschyluje.)

Aby to pro malé oddíly mělo smysl, musí tam být něco mimořádného. V první řadě program (Velká nižborská...?) a něco, co vůbec nikde jinde v rámci oddílové činnosti nemohou vidět. Navazování kontinuity s předchozími generacemi by se hodilo už jenom s ohledem na dané místo, ale myslím, že děti v oddílech to tak nemohou chápat, dokud se Nižborského táboráku bude i nadále zúčastňovat více méně stejný okruh lidí, který dorazí i na táborák na táboře. Je-li na Nižboru jeden, dva lidé navíc, moc to nezachrání.

Popis stavu z mého pohledu:

Když si promítnu historii Nižboru za posledních pár (desítek) let, myslím, že musíme začít v první řadě ve „vlastních řadách“. Když se pořádalo sté výročí Pětky, sešlo se mraky lidí. Také na promítání Skautů bez lilie přišlo skoro šedesát lidí. Do Nižboru letos dorazila po delší době prý rekordní účast, která však nedosahovala ani polovinu toho, co bylo na promítání... Chápu, že je rozdíl se sebrat a dojet metrem někam na druhý konec téhož města, nežli odejet do Nižboru. Ale vždy jde o motivaci. Podle mého soudu ten tahák vrcholné éry Nižboru byl pro malé oddíly v dobách, kdy tam přijížděly desítky oddílových absolventů, které daly dohromady počet, srovnatelný s počty členů malých oddílů. (Jen samotný mohutný transgenerační mnohohlas týchž písní dává silný pocit sounáležitosti.) Ostatně jak soutěžit s někým v rámci Velké nižborské, když by kupříkladu náš současně přítomný stařecký okruh dost možná nedal dohromady závodní družstvo? Představa, jak by musela všechna mužstva/družiny čekat, až se za nimi starci někam došourají, neplýtvá příliš atraktivitou. (Dříve startovalo i několik odrostlických mužstev, jejichž členové však byli ve věku 20 až 40 let, „starci“, chystající poklad, byli tak okolo 50ti let staří! Díky věkovému složení bylo možné být reálnou prestiží vyhrát jak u odrostlíků, tak u mužstev/družin.) Skuteční starci mohou být pro malé oddíly doplňkovou „ozdobou“, tedy křovím, nikoliv hlavní náplní.

Když začala ochabovat odrostlická účast, přestalo to malé oddíly bavit, protože ti, co by měli symbolizovat tu kontinuitu, najednou byli brzdou běžného oddílového programu – nesoutěžili, protože jich bylo buď málo, nebo proto, že byli už příliš málo pohybliví. (Ale kibicovali!) Myslím, že to ve svém důsledku ovlivnilo přetrvávající dosavadní chabý zájem mladších generací o Nižbor. Krom toho, dnešní aktivní starci se už dost těžko nechají zlákat na přespání (60 až 90 let...), dost na tom, že se vůbec někteří ještě dokážeme zvednout ze sedu u ohně, že. Bez pomoci (zatím)...

Než bych opět začal lákat malé oddíly, soustředil bych se nejdříve na naplnění účastníků starších generací.

Co tedy navrhuji?

Sestavit po prázdninách malou skupinku lidí, „organizační výbor“, pokrývající hlavní oddílové generace, kteří promyslí program a vše, co s tím souvisí. Ta skupina by měla mít jasného člověka v čele (**Reyp?**). Netřeba se mermomocí fyzicky scházet, může být uskutečněno např. konferencí přes Skype. Osobně bych ale doporučoval e-mail, protože musí-li člověk psát, bývá úspornější, než když se mluví. Navíc k napsanému se dá vrátit, než když se zpětně musí vysvětlovat, jak kdo co vlastně při setkání myslel a co vůbec řekl.

Ujasnit si, proč do Nižboru pozvat v roce 2018 lidi i mimo obvyklý okruh (Asi se nabízí: Slavnostní setkání k padesátému výročí Nižboru?), jak se to bude slavit (V podobě ohně? Nebo plus nějaké hrátky před tím nebo potom?) a kdo je cílová skupina (Všichni? Chybějící mladší generace? Pouze nostalgici? Někdo další?). Podle toho zařídit třeba výjimku na příjezd do údolí autem – stále hůře mobilních starců a starkyň přibývá. (V delším časovém horizontu, pokud nějaká Velká nižborská, tak asi raději v časném odpoledni už v sobotu, spíše než v neděli ráno po přespání, jak bývávalo...?)

Začít s lákáním do Nižboru tak půl roku předem. Nechci srovnávat se stým výročím založení Pětky, to byla mamutí akce. Když jsme ale chystali i jen Parníky apod., obeslali jsme nejdříve všechny lidi ze seznamu Pětky, nastínili chystaný program, a formou návratky zmapovali přibližnou účast. (Tehdy se to dělalo koresponděnkem, dnes je k dispozici e-mail, Facebook a internetové formuláře = snadno a levně. Viz kupříkladu **Hojtova** skvělá příprava na promítání před čtrnácti dny.)

Podle reakce upravit program / místo, hodinu srazu apod., a dát opět vědět co bude. Oslovit vůdčí osobnosti, kolem kterých se schází pětkářské generační skupiny (Prvostředečníci, memoriálníci, Dálava, třeba i fandové Kamila Jasmína. Případně další uskupení, o nichž já nic nevím, nebo mi zrovna, mrška, vynechala fenomenální paměť. A zajistit vždy osobu, která to bude těm kterým lidem ve svém okruhu posléze připomínat.)

Důsledně informovat kapitanáty oddílů, i když se s účastí malých oddílů ještě třeba počítat nebude!

Zajistit, aby se nekryly dvě akce ve stejný den. (Jako letos s Petraškou.)

Připravit skutečný program, aby nebylo posezení u ohně pouhým prostorem k prázdnému plácání, co přinese slina na jazyk (Výstupy? Obsahové / typové okruhy písní? Někjak konkrétně zaměřené povídání? Apod.) a pak se tím v průběhu večera programově řídit – zajistit ještě před tím technické zázemí (dřevo, oheň úměrně očekávané velikosti akce) a připravit se umět krotit jedince, kteří rádi prázdně mluví.

Teprve pokud by se podařilo dostat do Nižboru řekněme padesát lidí, kteří by vyjevili vůli za rok zase přijet, začít uvažovat o zapojení malých oddílů.

Ahoj, **Luděk**

Ahoj vespolek,
díky **Lud'kovi** za podnětný příspěvek, vlastně začátek konkrétní věcné diskuse k jubilejnímu "Nižboru".

Já se snažil trochu tu diskuzi rozpoutat už u ohně, proto jsem ho nazval "poradním". Tak doufám, že se to trochu povedlo, a že se nad tématem začneme zamýšlet a radit. Také já dávám přednost formě e-mailové (skype neumím), protože scházet se fyzicky je dost časově náročné, zejména pro nás venkovany. Hlavně bych byl rád, abychom si dali vždy nějaký postupný termín, např. 15. den měsíce, kdy budeme diskuzi uzavírat k danému tématu, a pak pokračovat dál. A hlavně prosím **Bobánka**, aby se silně umravnil a netelefonoval na všechny strany, ale naučil se psát e-maily.

Co do složení organizačního výboru, viděl bych to tak, že k vám, tedy těm, které Luděk oslovil svým e-mailem, by měli být přizváni ještě **Dorka, Dalm, Štěně** (za Orbis), případně další na které si vzpomeneme, že by byli pro organizaci akce prospěšní. Např. **Bobo** za Skautský institut.

Tolik zatím první reakce a snad se uvidíme na letním táboráku a tam můžeme všechno důkladně probrat.

555 Reyp

A konečně atmosféru táboráku dokumentuje výběr z mnoha fotografií, které udělali **Marianna a Přemík**.

Příprava táboráku se nesla ve znamení gratulací k padesátinám **Adámka**.

Bobánek potěšil darováním čínského štěstí

Luděk s Hakimem přinesli růže

Ula a Pešek přinesli k zasazení vinnou révu

...ale byly i další dárky.

Ty jsme už nestačili registrovat...ale **Adámek** měla radost.

Ta radost ji ovšem stála hodně práce a peněz, protože připravila neuvěřitelný piknik, na který jsme se všichni vrhli.

Během hodování jsme museli opravit přetrhnuté lanko na oddílovém stožáru

Vlajky vztyčili **Trumšaj** s **Peli** jako reprezentanti malých oddílů

Nástup byl ukázněný...

... a pak už **Adámek** zažehla letošní Nižborský táborák

Kromě **Peška** náš zpěv na kytary doprovodili **Hojta** a **Trumšaj**

Bobánek si vzal příklad z knížete Schwarzenberga a dění u táboráku aktivně sledoval.

Kromě **Přemíka** letošní táborák na fotografiích zachytila příznavkyně Prvostředečnicků **Marianna**, která fotografovi zapózovala u **Bratřkova** menhiru.

A ještě jedna zajímavost. Zatím co **Pacík** a **Přemík**, jako reprezentanti nejstarší žijící generace Pětkařů – Prvostředečníků, kterou **Brat'ka** vždy za komunistů varoval: „Kluci, s těmi skautskými symboly neblbněte...“, přišli vkusně okrojování, ostatní zůstali věrní pětkařské tradici a krojovým formalizmem opovrhli, což přidalo na pestrosti účastníků, ale na druhé straně je to možná škoda.

Milešovka 2017

Dlouho odkládaný výstup našich kopceleců na nejvyšší horu Českého středohoří se v sobotu 13. května stal skutečností.

Ze základního tábora v Milešově jsme nemilosrdně vyrazili rovnou na vrchol.

Kochali jsme se dechberoucími výhledy na všechny strany.

Připomněli jsme si Alexandra von Humboldta, který na vrchol mnohokrát došel, provedli jsme edukaci základních cestovatelských pomůcek a jako poctu AvH jsme sestavili největší kompas, který kdy Milešovka (a možná i svět) mohl spatřit.

Tradiční živý obraz měl tedy celkem pochopitelně název „**Užaslý Alexander (mimo obraz) sleduje závěsnou střelku kompasu**“

Na vrcholu zároveň oslavili dva účastníci své společné 130té narozeniny

Následně jsme také navštívili meteorologickou stanici AV a zdejší pozorovatel nám mnohé objasnil,

nemohla chybět ani občerstvovací stanice na vrcholu,

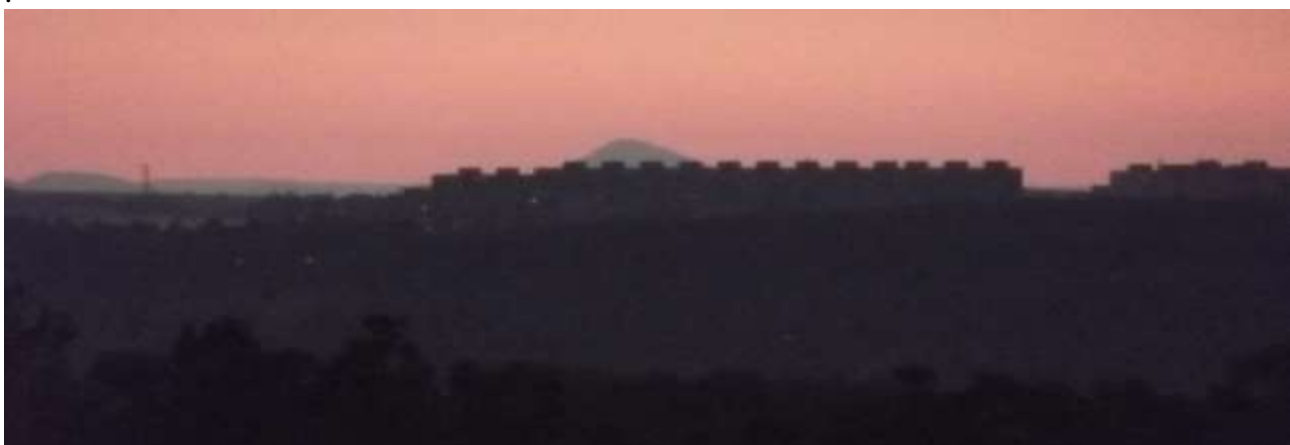

a drobný deštík při sestupu potvrdil jméno hory tisíce dešťů.

Celkové score 35 dospělých a 5 dětí (fota **Pym** 1.2.5. a **Reyp** 3.4.6.7.)

... a takto ji vidím (skoro každý den) z okna ..

keepJOB

Vtipy

Blondýna sedí doma naštvaná, že nemá ani korunu, když ji napadne, že by mohla unést dítě a žádat výkupné. A tak to taky udělá, vyhlédne si před školou klučíka, vezme ho k sobě domů a napíše dopis: Milá maminko, dnes jsem ti unesla syna a chceš-li ho ještě vidět, tak dej do igelitky milión korun a nech mi je v centru u kašny zítra v 16:00. Tvá Blondýna. Zalepí obálku a pošle s ní kluka domů, aby jí předal. Druhý den běží ke kašně a skutečně tam najde igelitku s miliónem korun a u toho lístek: Tady je to výkupné, ale můžu vám říct, že my blondýny bychom si takové sviňárny dělat neměly.

Přijde slečna k doktorovi a povídá: „Pane doktore, musíte mi pomoci. Všechno mě bolí.“
„Jak to všechno. Buďte trochu konkrétnější.“

Slečna se dotkla ucha a vykřikla bolestí. Pak se dotkla kolena a zase vykřikla bolestí; dokonce i dotek tváře jí bolel. Doktor se na ni zamyšleně podíval a zeptal se „Vy jste přirozená blondýna?“

„Ano, pročpak?“

„Máte zlomený prst.“

Povídají si dva informatici.

„Představ si, včera jsem se seznámil s nádhernou blondýnkou.“

„No nekecej.“

„Pozval jsem ji k sobě, trochu jsme pili... a najednou mi řekla: Svlíkní mě.“

„Tééééda“

„Svlíknul jsem ji sukni, pak kalhotky, posadil jsem ji na stůl vedle notebooku...“

„Nekecej. Ty sis koupil nový notebook? A co má za procesor?“

Moricek je chytrý a všímavý. Jednou vyprávěl rabín dětem, že dal Hospodin hadovi kvůli vážnému prohřešku příkaz, aby se ihned začal plazit po břiše.

Hošík se přihlásil a položil rabínovi logickou otázku: „A po čem se ten had plazil před tím?“

Moricek přišel za tatínkem: „Tati, dneska je mi pět let, kup mi, prosím tě, k narozeninám zmrzlinu.“

„Cože, zmrzlinu? Taková drahá a nezdravá záležitost. Mohl bys po ni dostat angínu.“

„Tati, prosím.“

Asi za hodinu se nechal pan Kohn přemluvit s tím, že to bude jen jeden kopeček.

Léta běžela a najednou bylo Morickovi patnáct. Zašel za otcem:

„Tati, je mi patnáct a ještě nikdy jsem neochutnal pivo. Jsem asi jedinej u nás ve třídě. Tati, prosím tě, nekoupil bys mi k narozeninám jedno pivo?“

Pan Kohn se zachmuřil a pravil: „Cože, Moric, na zmrzlinu pivo?“

" Pane vrchní, prosím jeden jahodový bubble tea s krekry a okurkovým dipem."

"Osmnáct ti bylo, mladej?"

"Ano."

"Tak si dej pivo a neštví mě!"

Geniální Jiránek

Povídka

„Fazole“

Jednoho dne jsem potkala sladkého gentlemana a zamilovala se do něj. Když se stalo zřejmým, že se vezmeme, učinila jsem nejvyšší obět' a vzdala se svých oblíbených fazolí. O několik měsíců později, o mých narozeninách, se mi cestou domů z práce pokazilo auto. Protože jsme žili na venkově, zavolala jsem manželovi, že přijdu domů pozdě, protože musím jít pěšky. Cestou jsem míjela malou restauraci a vůni pečených fazolí vycházející z její kuchyně jsem nedokázala odolat. Abych se dostala domů, musela jsem ujít několik mil a tak jsem si řekla, že než přijdu domů, všechny škodlivé následky těch fazolí vyprchají. Vešla jsem do restaurace a než by řekl švec, spořádala jsem tři velké porce pečených fazolí. Celou cestu domů jsem se pak snažila vypustit všechen plyn, který můj zažívací systém produkoval. Když jsem dorazila domů, manžel se zdál velmi nadšený, že mě vidí a s potěšením mi oznámil: Miláčku, pro dnešní večeři pro tebe mám velké překvapení.“ Zavázal mi pak oči a zavedl mě k mé židli u stolu. Sedla jsem si a právě v okamžiku, kdy chtěl rozvázat šátek na mých očích, zazvonil telefon. Musela jsem mu slíbit, že se šátku na očích nedotknu, dokud se nevrátí a pak šel zvednout telefon. Pečené fazole, které jsem zkonzumovala, na mě stále ještě měly vliv a tlak se stával neúnosným. Můj muž byl ve druhé místnosti a já jsem využila příležitosti, přesunula váhu na jednu půlku a upšoukla si. Bylo to nejen hlasité, ale zapáchalo to jako vlečka hnoje, která přejela skunka před papírnou. Vzala jsem ze svého klína ubrousek a mávala jím rázně ve vzduchu. Pak jsem přesunula váhu na druhou půlku a vypustila tři další salvy. Zápach byl horší, než když se vaří zelí. Pečlivě jsem naslouchala vzdálené konverzaci ve druhé místnosti a pokračovala v uvolňování tlaku ve svém zažívacím systému po dalších několik minut. Požitek byl nepopsatelný. Když slova na rozloučenou z vedlejší místnosti signalizovala konec mé svobody, ještě párkrát jsem zamávala ve vzduchu ubrouskem, vrátila jej na klín a složila na něj ruce. Cítila jsem se uvolněně a byla jsem se sebou velmi spokojená. Má tvář musela být alegorií na nevinnost, když se manžel vrátil a omlouval se, že telefonoval tak dlouho. Zeptal se, jestli jsem se dívala pod šátkem, a já jsem jej ujistila, že ne. V tom okamžiku sundal z mých očí šátek a dvanáct hostů jednohlasně začalo zpívat: „Happy birthday...“ Omdlela jsem.

ZKVOB. MĚSÍC

Píše Dr. Jan Hvězda

Kresil arch. F. Pála

První dojmy Rusů při výstupu z Vesmírné lodí byly značně podobné tomu, co zažívali Američané. Snad se lišily jen tím, že jejich „plavidlo“ přistalo na horské rovině, takže nemusili podnikati tak krkolomné spřáhání po

598

propastných stěnách. Míša přes to ukázal skoky a přemety skoro akrobatické — takže ohrožil bezpečnost své „vzduchoprázdné výzbroje“.

Tarasov, který měl od počátku úmysl spustiti se do některé měsíční trhliny a ohledati její dno, naléhal, aby k nebezpečnému podniku byly přípravy uspišeny. Byl také první, jenž se dal spustiti na laně skoro půl kilometru dlouhém do nejbližší trhliny. Pomalu otáčejíce klikou navijáku, jeho druhové s bezdechým napětím sledovali, jak mizí jejich zrakům v měsíčním nitru.

Bylo již odvinuto přes 400 m lana, když v bezdrátovém telefonu zaslechli zprávu: „Stoím na skalní plošině při ústí jakýchsi jeskyň. Pode mnou propast, jejíž hloubku světlo nepronikne. Spusťte Míšu.“ Lano, které si Tarasov odvázel, bylo vytaženo vzhůru a Míša bez váhání nastoupil cestu za Tarasovem. Veliké to významnání, které si vyprosil vytrvalým naléháním.

Nebylo mu zcela volno, když kolem něho zhoustla temnota a on si uvědomil, že je v nitru cizí hvězdy, na prahu podivných tajemství. Brzy mu však zazářila vstříc světlná Tarasovova. Radostně si stiskli ruku, když hoch přistal na skalní plošině.

„Prohledáme sluje,“ oznámil pak Tarasov telefonicky druhům na povrchu Měsíce a bez váhání vnikl s chlapcem do temného bludiště.

Úžasné! Jako by na ně po věky a věky čekala záhada: sotva po několika krocích spatřili na stěně jeskyň podivné čáry, mělce vyryté do skály a vyplněné iskrou zkamenělou hlinkou. Práce inteligentních bytostí na Měsíci? Obraz jeho obyvatelů?

Pokračování příště.

ZAVOD MĚSÍC

Pis: Dr. Jan Holada

Kresl: arch. F. Fiala

vu. Vydali se na výzkumy v rozervaném skalním bludišti, do něhož jejich stěla zapadla. Vědě s tím kamení, roztrhané skalní stěny, které držely pohromadě jen proto, že tíha byla na povrchu Měsíce proti Zemi o tolik menší, a že tu nebylo ani vichřů ani lijáků.

A jako Rusové tak i Američané učinili v jedné z četných jeskyň objev, který vzrušil jejich představivost a nutil je k dalekosáhlým myšlenkám. Ve skalní stěně, poměrně velmi tvrdé, bylo vyvrtáno několik souměrně uspořádaných jamek. Byla to stopa po nějaké tvorstvu, dnes snad již vymřelém, možná i po bytostech inteligentně podobných lidem.

Jaký byl účel těchto doličků? Tuto záhadu ovšem Američané nemohli vysvětlit, zvláště když v lířem okolí nenalezli žádnou další stopu.

(Pokračování příště)

Objevitelé, jimž srdce prudce bilo vzrušením, jali se horečně pátratí kolem sebe po dalších známkách měsíčních bytosti a brzy ulovili další kofist: předmět neznámého původu, uprostřed provrtaný.

Za pomoci bleskového světla učinili snímek nástěnného obrazu a když po delším pátrání nenalezli již nic nového, vrátili se k lanu a telefonicky oznámili sensační novinu čekajícím druhům.

V pravidelných intervalech vyslal Ogden Reid americké volání o pomoc. Byla jeho vysílačka příliš slabá či byly jiné příčiny, že odpověď nepřicházela?

Konečně se však Země přece ozvala. „Rusové již jsou také na Měsíci!“ oznamoval vzrušeně tloušťku Timothyovi, který s ním byl právě u stanice. „Jsou někde poblíž nás, rovněž u severní točny Měsíce. Snad nám budou moci přispět.“ Bez odkladu jal se volat sovětskou výpravu — bratrské lidské bytosti v zoufalých pustinách Měsíce! —

Druzí dva členové výpravy nezdědli hned tuto dramatickou zprá-

